

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap junius 4^{kéa} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Adelaida a' havasi pásztornő.

A' szavoyai hegyek között, nem messze az országuttól, melly Brianson tul Modenába vezet, van egy kies völgy, mellynek regényes helyzete az oda vergődő utasnak kellemes élményt szerez, 's bámuló merengésben tartja a' vizsga szemeket. A' természettől alkott három halom, különböző magosságban 's jó messze a' kék távulban, vezetik a' nézőknek szemeit a' terjedelmes láthatárig. E' hármas halomról láthatni itt ott elszórt pásztori kunyhókat; hegyekről patkzott viz-eséseket, kigyózdó kanyarodásokban menendőket. Az e' tájt környező erdők, mintha művészi kéz által az egésznek díszítésére volnának ültetve, és a' majd mindig zöldelő legelők kellemesebbé varázsoltják e' hegyek közötti magányos helyet.

Eppen franczia országból utazott vissza nejével együtt olasz honba Fonrose marchese. Ezen völgyben kocsi-tengelyök eltörvén, és a' nap is már leáldozóra készülvén, kénytelenek voltak az éjszakát itt tölteni, 's maguknak menedéket keresni. Lassan menvén, a' legközelebbi kunyhót pillanták-meg. Itt láttak egy csoport juhót e' kunyhó felé menni, mellyet egy pásztornő hajtott maga előtt, kinek járása 's tartása bámulásra inditá őket. — Közelgetvén hozzá, hallák őt dallani: énekének szomorú viszhangja eltölté az egész kies völgyet. — Daljának tartalma következő volt:

Milly szép fényben megy-le a' nap
Nyugalmanak ölébe:
De bús szívem csendet nem kap,
Illy bájoló körébe.'

Lelkem messzebb utra sohajt
Boldogságát éldelni;
Mert itt ő már mást nem ohajt,
Mint halálát meglelni.

Ha az egyszer magához int,
'S örök nyugtom' találok:
Elfelejték majd minden kint!
Midőn szemem' lezárom.

Elhangzék e' búsongó dal, és ő fejét leeresztve tovább ballagott; de ezen elhagyottsága 's elmerülése bájos teste tartásának és lépéseinek sokkal nagyobb kellemet adott. — Fonrose és neje kettőztették

lépteiket, hogy ezen érdekes pásztornőt elérhessék. — Mennyire csudálkoztak, midőn legközönségesb fejtakaró és szegény ruhája alatt a' kegy-istennék minden szépségét benne párosulva találták. — Kedves gyermek! — szólott hozzá Fonrose asszonyság (éppen midőn juhaival kitérni akart az idegeneknek) ne félj tőlünk; — ne vond félre magad; mi utazók vagyunk, kiket egy viaszás eset kényszerít egy éjszakára e' kunyhók egyikében menedéket keresni. Nem lennél-e olly szives minket valamelyikhez utasítani?"

„Nagyon sajnálom, nagyságos asszonyom! — felelt a' pásztornő, szemeit lesütve, 's arcza bíbor színbe borulva — de — itt csak az együgyű szegény pásztoroknak lakásuk van: náluk illy uri személyeket illően nem lehetne elfogadni!" —

„Hát te nem itten élsz? — kérde a' marchesené — 's miért volna nekem egy éj nyugtalan itt, hol te mindig lakol?"

„Én arra születtem!" — felele szerényen a' pásztornő. —

„Lelkenre mondom, nem! — szólla Fonrose: — te nem arra születél, hogy szenvedj, sorsod ebben igaztalan!" —

„Viszony, uram! — felelt Adelaida (a' pásztornő neve) — a' sors csak akkor igaztalan 's kegyetlen irántunk, midőn tőlünk vissza veszi azon jót, melyet előbb jobbjá adott. — Az én körülményeimnek is meg vannak édességei, melyeket valódi éledek."

„Az mind lehető, — felelt a' marchese — de ön, ki bennünk bámulatot gerjeszte, nem, nem született azzá, miben most mutatkozik. Önnek nézése, járása, hangja, ugyan ezen beszédje is, mind annyi ellenbizonyosságai mostani helyzetének. Csak ama néhány szó, melyet ön kimondta, eléggé tanúsítják a' jó és mivelt szellemet. — Kérésre igaz vallomását ohajtanám öntől, fedezze-fel előttünk, milly bal esemény helyezé önt illy szokatlan alacsony állapotba, és mi taszítá-le érdemesb helyéről."

„A' férjfinak szerencsétlenségében — felele Adelaida — ezer mód mutatkozik magán segíteni: de egy nőneműnek, — mint maguk is tudják — egyetlen rendes segítség marad, és ez a' szolgálat-választás, ha az jó eshetik-meg. — Meg fogják mindjárt látni gondviselőimet, milly ártatlan szívők és természetők, 's mennyi lelki jóssággal bírnak ők!"

E' beszéd végén elérik a' kunyhót. — Ez egy köz fallal volt elrekesztve az istállótól, melybe a' pásztornő szorgos átolvasással betéreggette juhait.

Egy öreg kijöven a' kunyhóból hites társával, vendégei elejébe sietett, 's őket legszivesebb egyszerű móddal és mesterkéltlen szeretettel fogadá. — Bementek a' megérkezők e' szegény lakba: de mennyire csudálkoztak annak belseje látásán, mert ott minden a' ma-

ga helyén illő csinnal vala helyezve, 's mindent a' tisztaság bélyegzett, minden az édes meglegedésnek valódi képét ábrázolá. — Midőn a' vendégek kinyilatkoztak kérésükkel a' szállás iránt, és a' szives elfogadásért köszönetüket adák, el nem hallgathaták azon meglegedésüket nyilvánítani, melyet leltek, 's megdicsérni azon esinos rendet, melylyel szobájok ellátva volt.

Kedves leányunknak köszönhetjük mind ezt — szólla az éltes házi asszony — ez mind az ő munkája. Minden reggel, mielőtt juhait a' legelőre hajtáná, ő szokott mindent a' háznál elhelyezni.

„Micsoda? — szólt a' marchesené — tehát pásztornő a' maguk leánya?“

„Ah, kegyes asszonyság! — felelt az agg nő — őt csak szívem nevezi úgy; bár adta volna Isten, hogy leányom volna? — de nagyobb szeretettel tán akkor sem tudnék iránta lenni, mint most.“

„Hát kicsoda ő? honnét jött ide, és milly kaján sors taszítá őt e' pásztori rendbe?“

„Az előttünk ismeretlen. Éppen most négy éve, midőn illy falusi öltözetében, mint most van, hozzánk jött, megkérvén minket, vennők őt fel juhaink mellé, melyeket ő őrizni kész vala. — Milly örömmel fogtuk-fel kérését, nem magyarázhatom. Kérlelő tekintete 's édes beszédje megnyeré szívünket. — Mi ugyan azonnal kétkedni kezdünk, hogy ő köz 's alrendű legyen: de mikor csak e' felől kérdést tettünk, mindenkor szomorúságába elmélyedve tapsztaltuk őt: sajnálatból megszüntünk többé e' felől kérdezősködni. — Szeretetünk iránta annyira nevedek, mennyire idővel több alkalom adódott kellemes szép lelkét tiszta jószágában megismerni. Élet-adó szülői iránt édesb szivességgel nem mutathatta magát valamelly leány, mint ez irántunk. Mi még soha sem parancsoltunk neki valamit, mert ő előbb megtette azt, mi előtt minket a' felől csak gondolkodni hagyott volna. Mintha találgatná gondolatinkat, 's minek előtte kívánnánk valanit, már teljesülve látjuk. — Égnek angyala szállt közünkbe, hogy élemedett napjainkat megédesitse.“

„Tehát most mit mivel ő künn?“ — kérdezé a' marchesené.

„Birkáit 's kecskéjét feji — felelt a' pásztor: — ő maga rendez-el mindent, mi csak a' készhez nyulunk. — Midőn a' városba viszem fris vajamat 's turómat, mindig előbb adom-el, mint más; mert mindenkinek legizesebbnek tetszik az én jószágom. Ki nem mondhatom, mennyire szerencsések vagyunk mi vele!“

„Hát ő szerencsés- 's meglegedett-e? — kérdezé Fonrose.

„Ő erőtetí magát, hogy az iránt minket elhitessen — mondá az agg — de én sokszor tettem már feőle észrevételeket öregemnek; mert, midőn haza hajtja juhait, szép szemei mindig veresre vannak

sirva, 's mihelyest minket megpillant, angyal mosolylyal erőtetí viganak mutatni magát: de ez mind hasztalan; mi jól látjuk, hogy szíveinek sulyos sebe lehet, melly őt mély búslakodásig kinozza: csak az legkeserűbb fájdalunk, hogy őt kérdezni sem merjük. — Bár mint essék az eső, vagy szél fujjon, ő minden nap elmegy legeltetni juhait. Egy szóval, mennyire szép, annyira jó ezen áldott lélek: ő életalkonyunknak valódi fénycsillaga!“

„Kedves öregeim! hát mit tennétek akkor, ha őt valaki tőletek elvinné?“ — kérdé Fonrose asszonyság.

„Ugy elvesztenők azt, — felelt az öreg — mi nekünk legkedvesebb e' világon: de ha ő szerencsésebb lenne, nyugodtabban szállnánk közeledő sirunkba.“

Most a' beszélgetők meghallák a' szép pásztornőnek közeledtét, 's megszűntek fölöle beszélni.

Bemenvén Adelaida a' szobába, illően meghajtá magát a' vendégek előtt, 's kosarát, mellyben friss gyümölcsöt hozott, letevén, az asztalt megteríté, 's friss irós vaját, turót, és édes tejet rakott-fel, melly merő téjszín volt; ez mind az vala, mi csak kitelhető volt házoktul. — Majd ismét szerényen megkérte az uri vendégeket, hogy helyet foglalnának, 's izleljék e' szegény de szíves vacsorát, mellyet Isten e' magányos helyen adott nekik. — Illy kínálással tanúsítá a' vendég-szeretetnek szíves megtartását.

„Kedves gyermekem! felesleg fárasztja magát érettünk“ — szólt a' marchesené. —

„Gyámaimnak ohajtását kívánom teljesíteni — felelt Adelaida — mert jól tudom, hogy legkitelhetőbb módon kívánják az illy kedves látogatókat megvendégelni.“

Mig a' vendégek ettek volt a' szíveséggel fűszerzett eledelből, vigyázva leste a' szorgoskodó Adelaida azoknak tekinteteiket, hogy belőlek kiolvassa kívánságaikat, és betöltésökre siethessen.

Végezván vacsorájokat a' vendégek, lefeküdtek kirendelt nyugvó helyökre. Elszenderülésük előtt így szólt a' marchese: „ama készség, mellyet e' leány asztal fölött tanúsított, leirhatlan bámulatra tüzel engemet. Nekünk a' leányka titkát ki kell puhato!nunk, és a' jámbor gyermeket el kell vinnünk, hogy boldogságáról szorgoskodjunk.“

Mihelyest nappallott, az uraságnak inasa jelenté, hogy a' kócsi már elkészült, 's indulni lehet. — Minekelőtte megindulna Fonrose asszonyság, magához hívatta a' pásztornőt, 's az öregek jelenlétében így szóllott hozzá: „Kedves leányom! én nem tudom önnek születését, származását, sem azon esetek titkait, mellyek önt mostani állapotjába vezették; de mit eddig ön felől hallottam, elég volt,

hogy önt szeressem. Látom, hogy férffias lelke, minden balesetet meg tudott győzni, és a' jövődőség esetével barátkozva megegyezett. Ezen nagylelkűségének szép jegyvónása, diszesíti ál-pásztori állapotját: de ez önhez nem illő. — Én kívánnám, és tehetem azt, hogy ön állapotján segíthessek; szándékom férjem akaratjával megegyezik. — Mi Turinban tehetős állapotban lakunk. — Én semmi mást nem kívánnék, csak hogy önt szerencsésé tehetném; azért jöjjön velem, 's legyen társalkodó barátném és szeretett leányom. — Ezen öreg gyámolói felől, kiknél eddig létezett, ne aggódjék, mert felőlek hasonlag én fogok szorgoskodni.

Az öregek hallák e' rendkívüli szerencsének hirdetését, 's ön maguk kérék leányukat, hogy a' nagylelkű ajánlatot fogadja-el: mert ők úgy is már sir szélén állnak; elhalásuk után pedig ő mit tehetne magára hagyatva e' puszta helyen?

A' beszéd végén könyvek pergették a' pástornő szép szemeiből; átkarolá a' nagylelkű asszonyságot, 's könyezve oly érzékenységgel köszöné-meg az ajánlatot, mikép azt kimondani lehetlen. — „Nem — mondá — azt én nem tehetem; az ég nekem itt jelelt-ki egy helyet, melytől szívemnek elszakadni nem lehet! de önöknek kegyessége oly mélyen marad edzve szívembe, hogy csak halálom lesz képes azt kitörlni. — Csak egy kéresemmel esdekelve járulok kegyes lelkükhöz, hogy t. i. e' történetet örök hallgatás zárja-el, és személyemről senkinek valamit ne szólljanak! mert csak ez tehet engem némileg boldogabbá.“

Az uraság e' nyilatkozás után ujlag kérte őt.

„Ne vesztegessék reám kegyességüket, — szólla az elkeseredett pástornő — mert azt elfogadni teljes lehetlenség; ha csak nem ohajtják, hogy lábaik előtt meghalva vég leheletemmel jutalmazam azt.“

A' vendégek megborzadva ezen szók hallásán, többszeri ölelésük után, alig tudtak elválni e' bájló helytől.

Könnyen elgondolhatni az utasok beszédjének milly tárgya lehetett egész uton, mig csak Turinba nem értek.

A' pástornő esdekletését teljesíteni, 's azzal boldogságát fenntartani akarván nem mondák semmi idegennek a' völgyi történetet, egyedül maguk közt számtalanszor résztvevő fájdalommal emlegeték a' leányka szépségét, jóságát, 's minden lélek-nagyságot, melly benne mutatkozott. De az ifjú Fonrose, szülőinek egyetlen gyermeke, gyakran hallá szülőitől a' pástornőnek ígező szépségét, jóságát, és szerénységét annyira dicsértetni, hogy résztvevő lelke a' hallottak által érintetlen nem maradhatott.

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' pesti első lófuttatásra, mely csötörtökön, jun. 1-jén, kedvező időben, szép számú nézők előtt, tartatott $4\frac{1}{2}$ — $7\frac{1}{2}$ óráig, következő dijak voltak kijelelve:

I.) Nemzeti díj. (1 angol mértföld; 250 arany 30 aranyat érő és magyarországi czimerrel ékesített serlegben az első lőé, 50 ar. a' másodiké. Tétel 16 ar. fele bánat; a' tétel fele az első, fele a' második lőé. — Futhatott magyarországi 3 éves minden mén és kancza, mely sem Pesten, sem Parn-dorfon, sem Simmeringen díjért nem futott.) — Futásra jelentetett: Csekonics Ján. Torontal-ja, Festetics M. gr. pej ménje, Hunyady Józ. gr. Emmy-je, Liechtenstein Al. hg Pat-ja és Julio-ja, Nádasdy Tam. gr. May Fly-je. — Esterházy Mih. és Hunyady Józ. grófok visszavont lovakért bánatot jelentettek. — Nyertes lön: Liechtenstein Aloiz herczeg Pat-ja (1) és Julioja (2) a' még vele megindult három ló ellen.

II.) Batthyány-Hunyady díj. (100 ar. 2 ang. mfd; futhatott minden kancza; tétel 20 ar. fele bánat.) — Futásra jelentetett: Almásy Aloiz gr. Lottery-ja, Hunyady J. gr. Lady William-ja, Liechtenstein Al. hg Fanny Horner-ja, Széchenyi I. gr. Döréje. — Clary hg. bánatot jelentett. — Nyertes volt: ismét Liechtenstein hg Fanny Hornerja.

III.) Tíz esztendei díj. (104 ar. 2000 öl; magyar honban elletett 's nevelt minden ménre és kanczára, melynek apja akármí származású 's országbeli volt, de anyja és nagyanyja honunkban született és neveltetett.) — Jelen-tetett: Esterházy Mih. gr. Queen-je, Baldacci Ant. Pyrrhusa, Bohus Jertaja, Nádasdy T. gr. May Fly-je és Tamajandryja, Péchy Fer. sárga ménje. Nyertes lön: Nádasdy T. gr. Tamajandry-ja a' még vele indult más három ló ellen.

IV.) Nagy ivadék verseny. (Aláírtak 30-an 50 arnyával egy-egy: fele bánat.) Régibb időtől fogva honosított, magyar nevelésű kanczák 1833-ki ivadékaire. 1600 öl ismételve.) — Jelen-tetett: Esterházy M. gr. Caesario-ja, Festetics M. gr. Magyar-ja, a' Hunyady J. gr. által nevezett Sledmere, Keglevich Gábor gr. Csillaga, Péchy Fer. sárga ménje. — 27 aláíró bánatot jelentett. — Győzött mind a' két izbeli futásban Hunyady J. gr. Sledmere-je. Indult még vele 4 ló. — A' győztes tulajdonos egy csinos kis serleget is nyert emlékezetül.

V.) Ivadék verseny. (50 ar. fele bánat; 1600 öl; 1833-ki ivadékok közt.) E' futásra nevezte Wesselényi M. báró South-Down, Széchenyi I. gr. Miracle, Hunyady J. gr. Claudine anyakanczát, mely utóbbi csak maga járta körül a' pályát.

A' gazdasági egyesület június 8-kán (csötörtökön) dél előtti 10 órakor közgyűlést fog tartani a' nemz. casino alatti csarnokban, melyre minden részes hivatalos.

Az állatmutatás lesz jun. 3. 4. és 5-kén a' köz telken, üllői utszában. — A' paraszt kancza-esikók jutalmazása ugyan ott jun. 5-kén délután, valamint a' lóárverés jun. 10-kén.

KÜLÖNFÉLE.

Iszák-egyesület. — Nehány asszonyságok, kik Angliának egyik városában egy mérsékletességi társaságot alapítottak, kevéssel ezelőtt nevezetes

diadalt innepeltek. Utósó gyűlések alkalmával t. i. mint töredelmes iszákos megjelent előttük Dexter ur, végső ivádéka a' Royal Gins czim alatt ismeretes iszákos egyesületnek, melyet Kean Edmund színész Londonban 1817-ben alakította egybe. Ezen clubnak állandólag csak tizenöt tagja volt, kiknek a' felvétel előtt rendkívüli ivópróbákat kell vala kiállaniok, melyeknek következtében legalább nyolczan közülök választásuk első esztendejében részint meghaltak, részint megtévelyodtak.

A' madagascari követek, kik jelenleg franczia ország fővárosának ritkaságait nagy figyelemmel szemlélgetik, igen zavartatnak megelégedésükben az ottani tartós nedves és hűs időjárás által. Beszélük, hogy minapában, midőn vezetőjük kérdezé őket, mit kívánnának jövő napon megtekinteni, az egyik közülök kedélyesen így felelt: „a' napot, hogyha lehetséges lesz!”

Furesa végintézet. Azon végrendeletek közül, melyeket a' Ghebnsfoldban (Angliában) kivégeztetett Clarke Eduard tett, megjegyzésre méltó a' következő. „Mivel én Clarke Eduard minden órában várom haláloamat, végső kegyelem nevében azt kérem, hogy gyermekeim között három ujjam kivégeztetésem után elosztassék, ugyan azon ujjak, melyek engemet bitófára juttattak, gyermekeimet pedig a' legnagyobb nyomorúságba helyezék vala. Továbbá kérem Collin 's Brown rabtársaimat, legyenek ujjaim levételénél jelen; ők tudják, melyek a' leveendők, mivelhogy kérésemre azokat tintával megjegyzék vala.” — A' fogház sebésze ebbéli kívánságát végre is hajtotta.

Kutban talált kincs. — Lyon mellett Neuville sur-Saonban rövid idő előtt több gyermek az udvarban levő kutba egy kötelet bocsájtott-le, hogy mélységét kifürkéssék; a' kötelet azonban felhuzni nem valának képesek, mivel annak horga valamely nehéz tárgyba akadt. Segítséget kértek tehát, 's egy tágas vas láda huzatott-fel a' mélységből, melyben nagy iromány-csomókon kívül, számos aranyvált elrejtve XIV. XV. és XVI. Lajos király idejéből. Továbbá ugyan azon ládában egy teljes számú asztali terítvényt aranyzott ezüsből, egy nagy arany lánczot, gyémánttal gazdagon kirakott két fészületet, 's több gyémántos gyűrűt is találtak. Ezen kincs hihetőleg 1793-ban az általános fürkészet előtt rejtetett e' helyre, 's birtokosa hihetőleg guillotine alatt, vagy pedig számkivetésben halt-meg, akkor t. i. midőn a' gazdagabbak vagyonai, mint nemzeti birtokok adattak-el. — Az említett kincsnek mostani ura e' gyermekeknek, kik azt találták, durva pirongatással hálálkodott, mivel a' ládának felhuzása alkalmával kötele ketté szakadt.

EMLEKMONDÁS.

Ö r ö m.

— Sikos sarkon forg minden az égnek alatta,
És az öröm mellé bú szeret állni közel.
Ám legyen; így akará ezt a' természeti rendszer,
Nő 's édesb az öröm munka 's veszélyek után.

CZUCZOR.

Kinos létel. — A' rövid élet pillanatai néha hosszabbak minden öröklétnél, ha azon élet fölött egy egész nagy bércz fekszik sirhalomul, 's a' szűk ajtónál, melly kifelé viszen, a' megvetett szerelem 's féltékenység áll őrt. 'S egy illy keservesen hosszú pillanatban sok megy át a' lelken: kín, fájdalom, kétségbeesés, a' gondolatok ezer meg ezer rajaival, melyek közül egy sem

hoz virágot, egy sem a' vigasztalás mézét, míg végre a' pusztá lelket elfoglalja egy nagy gondolat, a' minden gondolatok legerősebbike, az ellenállás lehetlenségének meggondolása.

VÖRÜSMARTY.

Maximák. A' jó ember ha mi jót feltett véghez vinni, megteendi, bár fáradságába kerüljön és veszélyes legyen az: és ismét kerülni a' roszt, bár hatalmat, gyönyört 's kincseket szerezne is.

Legyen egész életen át vezér az ész; kicsinyben nagyban annak tanácsát kövesd.

SENECA után B. F.

Hasonszórejtvény.

Láthatsz a' tavakon, honi és külföldi folyókon,

Rajta a' tengereken jut menedékre hajós.

Egyike hőünknek hervadhatlan koszorút lelt

Itt, a' kinek soha sem fog leenyészni neve.

B—y Károly,

Előbbi rejtvény: A r a b e l l a.

Kérelem. Folyó félévünk utolsó hónapjába lépven tisztelettel kérettetnek e' lapok minden rendű pártfogói, hogy azoknak jövő fél esztendei folyamatajára az előfizetést megtenni még e' hónap lefolyása előtt méltóztassanak akár a' cs. k. postahivataloknál akár Pesten a' kiadó intézetben, hogy így mind a' nyomtatandó példányok számát előre tudhassuk, mind az előfizetők folyvást vehessék lapjaikat, mellyeknek jövőre is megmarad szokott díjjok, t. i. finom velin papírcson minden képpel 's mellékvénnyel együtt postán 6 ft. — Budapestben boríték nélkül 5 ft. ezüstben félesztendőre. — A' képek és egyéb mellékvények számát előfizetőink mennyisége fogja ezután is, mint eddig, meghatározni. — A' t. közönségnek különös figyelmébe ajáljuk ama nemzeti öltözetek képtárát, mellyet már ezen első félévben megkezdettünk, 's a' t. pártfogók részvételétől segítettve folytatni fogunk. Ezen érdekes képeknek mindenike háromszor annyi költségbe kerül, mint bármilly színezetlen kép, 's illyest a' külföldiek közönségesen 1 ezüst forinton árulnak. Midőn tehát mi e' költséges vállalatot folytatjuk, teljesen reméljük, hogy a' honnak e' részben is haladása iránt résztvevő kebellet viseltető leányai 's fiai hazafiságosan fogják gyámolítani törekvésünket, 's nagy költségbe kerülő képekkel ékesített diszes folyóiratunknak más hasonlókhhoz képest csekély árát tekintetbe vevén, azt további pályáján is hathatós pártfogásukban részesíteni méltóztatnak. — Ez uttal kérettetnek ama t. hazafiak, kik becses küldeményekkel a' nemzeti öltözetek képtárát szaporítani szivesek voltak, méltóztassanak az eddig kijött képek mindenikéből (mellyek e' célból nagy fél ivre magyar és német alirással nyomtatva, 's különös csinossággal vannak festve) a' számukra készített egy-egy tiszteleti példányt e' lapok kiadójától külön alkalom által elvitetni.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiazon alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.